Ч. 217. Четвер 10 жовтня (27 вересня) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостварх на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть роау „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З галицкого сойму. — Справа угоди. — З ческих таборів. — Подорож іспаньскої королївскої пари.

Вчерашне ранїшне засїданє сойму розпочало ся відчитанем петиций, з котрих деякі підпирали пос. Ганчаковский і Брикчиньский.

По відчитаню внесень і інтерпеляций відослано до комісиї буджетової внесене пос. Шведа в справі уділеня 1000-коронової запомоги громадам в Корбельові і Кржижовій, навіщених градобитєм. Відтак признано важним вибір посла Шмиґельского і приступлено до дальшої дискусиї над буджетовою провізориєю. Перший промавляв пос. Лео, відтак Шміґельский і пос. др. Вобржиньский. По промові пос. дра Бобржиньского ухвалено замкнене дискусиї, а на ґенеральних бесїдників вибрано пос. дра Короля „против" і пос. дра Рутовского „за". Острою промовою пос. Короля против радикалїзму закінчило ся засїданє о год. 2 з полудня.

На вечірнім засїданю промавляв другий ґенеральний бесїдник др. Рутовский, по чім слїдували фактичні спростованя і промова референта буджетового пос. Скалковского. Коли відтак до подрібної дискусиї не зголосив ся нї один бесїдник, зарядив п. Маршалок голосованє і внесеня комісиї в справі буджетової принято всіми голосами против голосів Русинів і людовців. Ухвалено ще кілька дрібнїйших справ і о годині 12 в ночи закрив п. Маршалок засїданє, назначуючи слїдуюче на нинї рано. На дневнім порядку нинїшного засїданя крім дрібнїйших справ стоїть соймовий реґулямін і закон о робітниках рільних і сезонових.

В справі угодових переговорів доносять ще з Будапешту: По снїданю у президента др. Векерлього ведено передвчера дальші наради і полагоджено ряд справ важнїйших, так що тепер нема чого побоювати ся, аби виринули які небудь ріжниці гадок що до угоди. Фахові референти зложили в ночи величезний материял угодовий і віддали его до друку. Вчера виготовлений зміст угоди підписали оба правительства. Вечером від'їхали австрийскі міністри з поворотом до Відня.

Підчас відслоненя памятника Людвика Кошута в Керменд виголосив міністер торговлї, Франц Кошут бесїду, в котрій зазначив, що були часи, коли Мадяри мусїли виступати з оружием в руці; тепер настали часи, в котрих можна спокійно працювати для вітчини. Бесїдник вказав на з'убожінє краю, на еміґрацию і полїтичні відносини, дальше на те, що Угорщина окружена ворогами не лише в нутрі, але й на вні. З ворогами треба бороти ся иншим оружием. Дальше згадав Кошут о заключеню угоди і жалував, що не можна ще подати до відомости подробиць угоди, бо в тих справах правительства мусять в инших місцях виступати з заявами а не в часї бенкетів. Тілько лиш можна сказати, що удало ся розвязати задачу і що угода в теперішній ситуациї і для Угорщини і для Австриї користна. Анї бесїдник, нї сторонництво независимости не нарушило при тім свого принципіяльного становища. Угода забезпечить на 10 лїт мирний розвиток краю. Коби ті, котрі прийдуть по нас — скінчив Кошут — уміли скористати з того, що полишаємо, що ми зробили для краю, а не треба жалувати, що й Австрия також щось одержала.

Наближає ся речинець скликаня державної ради для полагодженя державних конечностий, між котрими на першім місци буде стояти австро-угорска угода. Тому правительство вже заздалегідь оглядає ся поміж парляментарними сторонництвами, щоби собі обезпечити потрібне число голосів для своїх предложень. Передовсім звертає правительство свою бачність на чеські сторонництва, котрі звичайно рішали такі справи своїми голосами. В звязи отже з

---

8)

НА МАНІВЦЯХ.

(З норвежского — Йони Лїя).

(Дальше).

— Ну — сказала Вера — для мене то досить просте, що банкир волить сам займити ся тою стороною інтересу.

— Та...ак?

— Не длятого, аби я сумнївала ся, що ти щось можеш зробити. Маю до тебе велике довірє, Фасте, лише все єсть лїпше, коли перевед не справи возьме на себе хто инший.

— Або, що на твій погляд я непрактичний, незарадний, бовван, одна із старинних мумій, які можна оглядати за вікнами старих, поважних домів! Під тим взглядом дуже помиляєш ся, моя дорога. Я купець і розумію, якої то вимагає вдачі. Мушу бути сьміливим, оборотним витязем, котрий ідучи до цїли, не уступає перед нічим, уміє ломити перед собою перешкоди, передвиджувати підступи і упереджувати ворога.

— Суть люди, котрі відтак не можуть стерпіти виду перебутої в той спосіб дороги.

— Знаю, знаю, що то має значити! — крикнув зі злостию, тратячи зимну кров і панованє над собою. — Знаю, хто тобі перелив в душу нові пересьвідченя, але я...

Засьміяв ся нагле, витягнув рамена до гори, пригнув велику галузу вишнї і сильно нею потряс.

— Дістану до вишень — сказав весело — і натрясу їх для тебе. Бери, бери! Які червоні, спілі... а ти блїда, я також. Бери їх, ті червоні вишні, які я дістав для тебе. Коли би ти знала, який я гордий, коли іду улицею. В тім знищеним сурдуті стаю до суперництва зі всіми елеґантами в анґлійских модних одінях і дивлю ся на них з гори і чую ся висшим, чую ся чимсь: чоловіком дїла, купцем від стіп до голови, підприємцем і управителем поважного інтересу. То робить менї невисказану приємність.

— Признаю ся, що не розумію такої приємности. Ти був все чудаком, а то робить тебе сьмішним — відповіла Вера. — Все мусиш винайти когось до топтаня, немов би то було найбільшою розкошию.

— О нї, ти того цїлком не розумієш! Моїм бажанєм від дитиньства було заглянути в ті горді і торжественні голови. Який же біль і муки робила менї їх неприступність! Щож може крити ся в тих баранячих черепах, мовчаливих, непохитних, божків міста, що мають силу і власть убивати усьміхом. Я дрожав перед ними колись і нинї памятаю і відчуваю ту тревогу супротив „зрілого" сьвіта, окруженого якоюсь дивною повагою.

— В тобі лишило ся богато дитинячих чувств і гадок і то цїлком не приносить тобі слави, але ти повинен станути на критичній точці супротив самого себе.

— Навіть не то мене головно займало в послїдних часах, Веро, вір менї: навіть не інтереси; перед усім тїшила мене і бавило, що я умів здобути довірє пана банкира, а тим собом поглянути за куліси міста. То для мене цїлий новий сьвіт незнаний, надзвичайно займаючий, котрий можу слїдити, розпізнавати за посередництвом его досьвідних очий. Хвилями маю враженє, що якась куртина отворила ся нагле, щез образ мальований і я побачив нагу дїйстність.

— Так! — повторила Вера задумана — то нинї займає тебе... І я хотїла би знати, що будеш робити між тими „зрілими", як ти кажеш, ти, зі своєю вдачию?

— Що то значить? Чиж не маю права станути на рівні з ними? Чи мене уважаєш чимсь так низшим, а може зависимим від них?

— Цїлком нї, але нїколи не з'умієш удержати ся серед них на становищи, котре они, навіть спляча, задержать з цїлим достоїньством. То не твій кружок, не твоє житє. Ти маєш свій власний, цїлком відмінний сьвіт чувств, мислий і вражень, так далекий від їх уровени, так далекий, що не можете нїколи зрозуміти ся. Часом видає ся менї, що ти повинен займити ся якоюсь теориєю, наукою, стати ученим, або щось подібного.

— Лише не тим, чим я є! — воркнув глумливо. — Так, одним з тих розсїяних, учених диваків, замкненим в зелїзній клїтцї з своїми книжками, котрого треба водити на ремінци, бо блеск сонця цїлком его осьліплює. Так, так, то було би відповідне для мене, котрий не можу доглянути границь сьвіта, обгорнути душею цїлої его величи, анї наситити мисли его мудростию і чаром! Нї, Веро, я чую ся частиною природи і стихійною силою, котра мусить дїлати. Для мене гадка відорвана не єст-

тими змаганями правительства для приєднаня чеських голосів стоїть недавна подорож чеських мінїстрів дра Пацака і дра Форшта до Праги, а також подорож дра Форшта до Берна і переговори з моравскими полїтиками. Однако анї одна анї друга подорож не довела до прояснення справи і не можна ще напевно знати, яке становище супротив правительства займуть з'єднані в ческім союзї сторонництва. Такого проясненя не можна було навіть сподївати ся в тій хвилї, позаяк головні провідники молодочехів др. Крамарж і ческих аґрарців Прашек були далеко поза границями монархії і що йно тепер вернули до Праги. Там мав тепер прибути також др. Пацак, а переговори розпочаті з ческими сторонництвами будуть тепер продовжати ся. В середу має відбути ся засїдане виконного виділу ческих аґрарців, а також збере ся виконний виділ молодоческого сторонництва. Звичаєм принятим у парляментарних сторонництв не будуть там рішати наконечно сеї справи на засїданях виконних виділів, а полишать рішене парляментарному ческому клюбови, обговоривши основно цїлу справу що до становища супротив правительства.

Розходить ся отже тепер о те, чи молодочехи, старочехи, аґрарції і католицкі народовцї ввійдуть в тіснїйший союз і підуть за правительством — і під якими условинами? Коли би то не повело ся, були би ческі мінїстри приневолені з сего виснувати послїдовности. Як звіщають Lidove Noviny, орґан дра Страньского, згадані сторонництва зединять ся тіснїйше і під певними услівями підуть з правительством і мали би 62 голоси, а в опозициї остали би ческі радикали і реалїсти, разом 19. Після обчисленя Zeit-у правительство сподїває ся вже тепер мати більшість, зложену з 300 послів против 216.

Іспаньска королївска пара вибирає ся сими днями в подорож, котра потреває кілька тиждпів. Іменно дня 18 с. м. прибуде король Альфонс XIII. з женою до Відня і забавить в столици монархії до кінця жовтня. З Відня поїдуть іспаньскі гості до Анґлїї і там в Віндзорскім замку з'їдуть ся з нїмецкою цїсарскою парою, бо цїсар Вільгельм II. вибирає ся в падолистї в гостину до короля Едварда VII.

Новинки.

Львів, дня 9-го жовтня 1907.

— **Іменоване.** Є. В. Цїсар іменував ґімназияльного професора у Львові Келестина Ляховского директором II ґімназиї з польским язиком викладовим в Станиславові.

— **Перенесеня.** Галицка ц. к. Дирекция почт і телеґрафів перенесла почтового контрольора, Людвика Ґантера зі Стрия до Кракова. — II. Мінїстер справедливости перенїс нотаря Зісмана Левнера в Немирова до Янова.

— **Огнї.** В Янівцї коло Долини згоріло дня 1 с. м. сїм селяньских загород. Шкода необезпечена виносить 10.000 К. Огонь викликали дїти, що бавились сірничками. — В Сосници ярославского повіта згорів вітровий млин, що належав до Миколи Китури. Шкода виносить 3000 К і була в цїлости обезпечена. — На двірскім обшарі в Колодрібцї, як доносять із Залїщик, вибух сими днями огонь, жертвою котрого стала стодола з нагромадженими господарскими засобами загальної вартости 14.000 К.

— **Нещаслива пригода.** Вчера вечером около 8 год. стала ся на двірци Підзамче нещаслива пригода, котрої жертвою впало людске житє. О згаданім часї пересувано там ваґони, а тою роботою були заняті пересувачі Теодор Гарасим, Третяк і помічник їх Михайло Дияк. В хвили коли машина кинула кілька ваґонів до стоячих на колїї инших, Гарасим гадаючи, що тоті ваґони мають бути сполучені зі стоячими, влїз помежи них, але так нещасливо, що дістав ся між стовчаки (пуфери), котрі в одній хвили смерть єму вробили. Стовчаки поломивши єму всї ребра, роздушили грудну клїть і серце в нїй так нагло, що нещасливий навіть анї не писнув. Вл. п. Гарасим, мужчина лїт 27, служив від 2 лїт на зелїзници і належав до дуже порядних робітників та полишив жінку, з котрою недавно що пібрав ся. Бідна жінка на страшну вість о смерти мужа ледви жива впала на дворець, але єї не пущено до погибшого, щоби не збільшити єї вже й так великого горя. Єсть се вже четверта сего року нещаслива пригода на двірци Підзамче.

— **Дрібні вісти.** Курс пожарництва починає ся у львівскім „Соколї" в середу дня 16 с. м. о 8 год. вечером. Зголошувати ся можна що день від год. 6—8 вечер в канцеляриї „Сокола" (улиця Руска 20). — Загальні збори „Рускої Бесїди" в Бібрцї відбудуть ся завтра дня 10 с. м. о 5 по полудни. — Львівска полиция одержала з Болехова вість, що якийсь Мольдавер спроневіривши на шкоду свого батька 700 К, втїк звідтам. — Роман Якимович, ученик школи виділової лїт 12, вийшовши перед кількома днями з дому, пропав без слїду. — До банку в Седден в держ. Алябама в північній Америцї впало сими днями кількох замаскованих людий і зрабували 4 мілїони долярів готівкою, цїнними паперами і дорогоцїнностями. — Катерина Тобіячевска вимантила від кухарки Розалїї Михалевскої 24 К, обіцюючи так зробити, що чоловік Михалевскої, котрий перед 3 роками єї покинув, верне назад. Коли то до 3 місяців не стало ся, Михалевска заніяла ворожку до полиції. — Костельний в Бродах, Марчак, спроневіривши на шкоду християньскої бурси 100 К, втїк зі своєю любкою.

— **Репертуар руского народного театру.** у Львові під дирекциєю Йос. Стадника. (В сали „Яд Харузім" при ул. Бернштайна. Початок о 7 годині вечером). В четвер 10 с.м. „Вона" конкурсова драма 4 діях Осиповича. — В суботу 12 с. м. „Жиди" сензацийна штука в 4 діях Чірікова.

— **Глядачі скарбу.** З островів Бермуда, що находять ся на Атлянтийскім океанї, наспіла в тих днях до Плімавт в Сполучених Державах вість, що два мужчини, які звідтам походять, прибули до Бермуда на лодї „Катерина", довгій на 45 стіп, глядаючи за скарбом вартости 240.000 фунтів штерлїнґів (5,760.000 К). Той скарб закопали дуже давно морскі розбишаки на малім острові, що належить до Іспанїї. Капітана Смалля і єго залогу, зложену з одного моряка, заскочила на широкім мори страшна буря, котра мало що не затопила малого судна. Перебувши бурю, підприємчиві подорожні скитали ся по безмежнім мори, борючись довший час з голодом, що докучав їм чимраз більше. Однак вїнка перешкода не відстрашила підприємчивого капітана Смалля від єго цїли, тимбільше, що він, як казав, знав добре, в котрім місци находить ся той закопаний скарб. В курсовій книзї записано такі подробицї з тої незвичайної подорожи: Від'їзд з Лівeрпуль дня 7 червня. До Понта Дельґада прибули 21 червня, де направлено корабель. Дня 1 серпня вирушено знов на море. Погода сприяла до 18 серпня, в котрім то дни надтягнув зі швидкостию 60 анґлійских миль на годину страшенний циклон, який викидав в гору на 25 стіп високі филї. Ми постановили звернути корабель на полудне, щоби в той спосіб вминути циклон і дістати ся чим скорше до островів Бермуда. По дорозї стрітили ми пароплав „Гораціо", котрий поспішив нам на поміч і заосмотрив в харч, так що вкінци 16 вересня причалили ми до берегів Бермуда.

— **За „Вічную память" на могилї Шевченка.** Аж тепер виясняє ся, що значила вість о якімсь нападї козаків на українську театральну дружину Садовского. Справа так представляє ся: Сими днями відділ „охрани" в Києві одержав повідомлене (по просту сказавши — „донос"), мов би то кандидат на посла Лучицкий наймив спільно з орґанїзациєю української „Спілки" пароплав на віче. Участники віча мали нїби то поїхати долї Днїпром а вечером

вує, я виріс з тої дурницї. З тверезої і ясної точки погляду, то пустий дим, заслонюючий нам дїйстну правду. І длятого, яко чоловік, хочу бути чимсь дїйстним, хочу тут дїлати і сотворити щось такого, чого людскість справдї потребує, а що менї творцеви, дасть: власть, маєток, значінє і всьо, чого буду в заміну жадати. Кажуть, що тяжко бути мілїонером. А ще тяжше уживати мілїонів на щось иншого крім золоченої карити, перегонних коний, прогулькових кораблів.

— Я певна, що коли довше порозмавляєш з банкиром і пізнаєш єго лїпше...

— Алеж Фасте Форлянд не такий глупий! Мусиш то раз зрозуміти, раз перестати мене судити і мірити зимною мірою свого розуму! Під одним взглядом, бачу, ми як огонь і вода.

— Я хотїла лише сказати, що нїколи не увірю, аби ти міг умістити в своїй груди мошонку замість серця. А то є услівє того званя і тої дороги, яку здаєть ся тобі ти винайшов для себе. Ти жити мусиш і будеш жити перед усім гадкою, як инші жиють — банкнотом.

— Отже після тебе, хто має гадку і душу, той не може жити дїйстностию, дїяльним, правдивим житєм! Дивний погляд! Коли в сути річи всяка спосібність і творчість стремить перед усім до дїланя, до орґанїзованя, перетворюваня. Дивна річ, як твій ум став ся тяжкий, Веро: ти не спосібна понятп нїякої правди і хочеш бути медом щирости...

— Коли би я хотїла в.словити ся твоїм язиком, сказала би, що для банкира дукат єсть мов місяць в повни, при котрого блеску цїлком не можна добачити нїяких більше ідеалів. Для тебе же, противно — гадка, ідеал єсть всїм, а гріш... умієш відкинути без жалю.

— Як же тебе знов пізнаю в твоїм порівнаню, Веро! Ту давну, благородну людину, що глядить з гори на дрібницї житя! В тім осьвітленю... І з чогож сьмієш ся? Сьмієш ся...

— Маєш дар представляти з иншої сторони всьо, о чім розмавляємо, Фасте. Однако длячого ти не зблизив ся до Ека, котрий тілько доброго зробив вже для міста і під каждим взглядом єсть чоловіком честним, замість до того лиса?

— Длячого?

— Так; я пересьвідчена, що сам собі не здаєш справи...

— І даю ся вести случаєви. Нї, моя дорога, знаю, що роблю і повинен знати то лїпше від других. Мушу мати бистрійший зір і добачувати річи для инших невидимі. Суть звізди...

— Чейже банкир не може бути звіздою, а бодай не належить до ясних. Що знов до Ека, отець каже, що то чоловік кришталевий і каждий може єго проглянути до дна душі.

— Хто там цїкавий на єго честноту. Що до мене, то глядаю чого иншого, не тої квадратової мірноти, що обносить свої заслуги по улицях з такою гордостию, що навіть перед скаженим псом не зволить уступити і сховати ся хочби до брами.

— Однако твоя ґенїяльна голова...

— Зачинаєш жартувати з мене! — крикнув гнївно. — Побіч кришталевого пана Ека я для тебе якась темна груда сумнївної минувшости. А я тобі кажу, що справедливість не рівна справедливости. Ідеал справедливости а нуждена дрібнична справедливість міщаньска — то два противні бігуни. Впрочім справедливість часто зависить від того, аби витрервати, заки людям отворять ся очи. Хоч не розумію знов, що можеш менї і нинї закинути! Сама не знаєш, о кого бореш ся. Той твій Ек, то найчистїйша і найбільша вірність, не лише в цїлім містї, але в цїлім краю. Длятого від трийцятьох лїт єсть спокійно провідником міскої честноти і заслуги і представителем всїлякої мірноти. Знаю дуже добре, що буде моїм противником — бачу то, предвиджую! Єго славна бистрота відкриє без сумніву темні сторони в моїй роботї, стане менї півперек дороги, але тодї... буде першим, котрому пригну шию до землї. Мусиш рішити ся, Вера, і то скоро, при кім полишиш ся з своїм довірієм: він або я... то тяжко!.. Наша приязнь може в тій пробі пійти до чорта! Отже... отже... — кричав, палячи єї скаженим поглядом — кажеш, що твій отець хвалить і поважає Ека?

(Дальше буде).

мали вернути до Киева. Змобілізовано сейчас місцеву полїцию, узброєно стійкових і о 1 год. 30 мін. в ночи правительственний пароплав під командою одного з помічників київского відділу „охрани“ поплив долї рікою. Около 4 год. рано добачено пароплав. Задержано єго сейчас і полїция з цїлою осторожностию увійшла на судно, де однак замість віча застала подорожних сплячих твердим сном. Але що донос був, що на пароплаві має бути оружиє, то полїция крикнула: „Руки до гори!“ На пароплаві настав страшенний переполох. Полїция перешукала цїле судно і знайшла дійстно між подорожними проф. Лучицкого, вертаючого до Києва. Пароплав плив з Катеринослава. Між иншими їхала на нїм також українська дружина п. Садовского і єї то очевидно взяли за участників тайного віча. Зроблено зараз ревізию, перешукано річи, але не знайдено нїчого підозріного. Мимо того полїция записала всїх ревідованих і аж тодї опустила судно. Як пізнїйше показало ся, причину до повисшого доносу дав слїдуючий факт: Під Каневом деякі з подорожних вийшли на могилу Т. Шевченка і там заспівала „Вічная память“. Власти канївскі зробили з того щось надзвичайного і вислали відповідно уложену алярмуючу вість до Києва. — Ся подія дала очевидно причину до чутки про напад козаків на українську театральну дружину і єї ограблене. Чи однак дійстно підчас ревізиї не пропало дещо подорожним — о тім история мовчить.

— **З судової салї.** Дня 28 с. м. відбуде ся у Львові розправа Людвика Александра Котляревича, котрий перебував у Львові під прибраними назвисками ґр. Зелїньского і Николая Крилова. Удаючи якогось ґр. Зелїньского, хотів вимусити у ґр. Руссоцкого гроші і за то дістав ся на кілька місяцїв до криміналу. Вийшовши звідтам, назвав ся вже Криловом і удавав російского шпиґуна, котрий хотів викрасти якісь важні пляни перемиської кріпости, о чім ми свого часу доносили. Слїдство виказало, що всї ті оповіданя були не правдиві а Котляревич видумав то все лиш в тій цїли, щоби від австрийских властий вимантити гроші. Котляревич був російским офіцером; єго засуджено за просту крадіж і обманьства на вязницю, з котрої він втїк, а приїхавши до Галичини, удавав спершу полїтичного еміґранта. — В четвер розпічне ся в Станиславові перед судом присяжних розправа о звістні мальверзациї в надвірняньских державних лїсах. Перед судом присяжних стануть: Маєр Лейзор Шердер, Розенкранц і Лейба Кац, купцї, державні лїсничі: Зиґмунд Курцвайль і Т. Хмелевский та стражники лїсові: Малиновский, Габель і Максимчук. Обжалованих будуть боронити адвокати: Юркевич, Мандичевский і Зайнфельд. До розправи покликано 32 сьвідків. — З Венециї доносять: Оногди позволено наконець старому Наумову видїти ся і поговорити зі своїм сином, убийником ґр. Комаровского. Зі старим пішов судия слїдчий до вязницї. Коли Наумов побачив свого батька, розплакав ся і обняв єго за шию; єго взяв опісля таки корчевий плач, коли батько сказав, що привозить єму поцїлунки від матери. Розмова відбувала ся у француский мові; по російски не вільно було анї слова говорити анї також згадувати про убийство. По тїй гостинї Наумов набрав трохи більше відваги.

— **О продовжене житя.** Директор славного інститута Пастера в Парижи, професор Мечников, займає ся від довшого часу студиями над продовженєм людского житя. В послїдних часах досліджував він мікроби, що викликують запалене слїпої кишки. Робив досьвіди на малпах, бо лише ті зьвірята мають слїпу кишку, як чоловік. Проф. Мечников каже, що запалене слїпої кишки має головну причину в споживаню сирих ярин і салат. Мимо дуже старанного обмиваня ярин не дасть ся уникнути, щоби не лишили ся в них якісь занечищуючі частицї або дрібні галапаси, котрі діставши ся до слїпої кишки, ранять єї і викликують запалене. Важною причиною жолудкових і кишкових недуг єсть гните нестравлених і невидїлених останків поживи з орґанів травленя. Проф. Мечников радить против такого гнитя квасне молоко, яке виробляють в Болгариї з молока звареного. Убийчий вплив молочного квасу на мікроби пробував він цїлих 9 лїт на собі самім. Балканьскі народи, особливо Балгари, котрі доходять до дуже пізного віку, завдячують се споживаню квасного молока, яке ділає дуже користно на травлене. Се молоко, що єсть народною болгарскою стравою, називає ся „йоґурт“ і ріжнить ся тим користно від кефіру, що не містить в собі алькоголю. Позаяк чистий йоґурт має трохи неприємний смак, проф. Мечников приправив єго відповідно і витворив т. зв. лактобацеліну, средство, тепер у Франциї досить розповсюднене та уживане з великим успіхом в жолудкових недугах. По думцї проф. Мечникова алькоголь скорочує житє, квасне молоко єго продовжує.

— **Телеґармонїя.** Американин, др. Тадей Коґіль придумав прилад, котрий позволяє пересилати музику на віддалене, зберігаючи чистоту тонів, а навіть тих нїжних відтїнків, які надає грі індивідуальність артиста. „Коли бачимо телеґармонїю — так описує винахід оден американьский дневникар — вражає передовсїм незвичайний вид. Нїякий інструмент не єсть так далекий своєю формою від усталеного понятя музичного інструменту. Прошу собі уявити великий будинок, виповнений від гори до долини сталевими машинами. Всьо то в руху. Музикантів тут не видко; увихають ся лише робітники у замащених оливою блюзах. На перший погляд здає ся, що ті машини нїчого не продукують. Нїгде не видко анї не чути нїчого, що пригадувало би музику. О два кроки грають IX. симфонїю Бетовена, але чути лише тріск електричних машин, сполучений з вибухом малих електричних іскор. З тої лябораториї ведуть електричні провідники до готелю Гамільтона (в Ню-Йорку), де я задержав ся. Тут у великій балевій сали стояв на столї телефонїчний прилад з великою паперовою трубою. Я не критик музичний, але знаю ся трохи на музицї. Коли розпочала ся музика, виповнила відразу салю звуками незвичайно чистими. Нїякого шелесту, шуму, гарканя, як в ґрамофонах, хотяй я дуже уважно наслухував. По кількох штуках нараз я замітив якусь нову закраску, новий відтїнок в музицї. Др. Коґіль сказав: „Музик Гарріс заняв місце музика Пірса“. Індивідуальність артиста зазначує ся в інтрументі так само, як у фортепянї або скрипках. По думцї винахідника телеґармонїя не лише позваляє на пересилане музики, але на викликуване незнаних доси музичних вражінь“. Однак найбільше значінє, яке приписує винахідник свому творови, єсть здемократизоване доброї музики, виконуваної найбільшими віртуозами, котра стане ся доступною найширшим масам суспільности, підчас коли доси єсть она привилеєм богатих людий.

† **Померли:** Адам Грабовеньский, емер. радник краєвого суду, почесний горожанин міста Долини, поч. член чит. „Просьвіти“, член окружної ради шкільної, ради повітової і ради громадскої в Долинї, член „Народного Дому“ у Львові, помер по короткій недузї в Долинї 5 с. м. в 64-ім роцї житя. Покійник прожив в Долинї 20 лїт яко начальник суду і придбав собі велику симпатию всего селяньства Долинщини. — Валерий Висоцкий, професор співу і був. професор музичної Консерваториї у Львові, звістний загально педаґоґ, у котрого образували ся також і рускі співаки та співачки, помер дня 4 с. м. в 71-ім роцї житя. — Франц Ксав. Щербіцкий, довголїтний повновластник в маєтностях ґр. Романа Потоцкого і віцепрезес Товариства приватних урядників, помер дня 6 с. м. в 68-ім роцї житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа у Львові дня** 8 жовтня: **Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.** — **Пшениця** 11·60 до 11·80; **жито** 10·60 **до** 10·80; **овес** 6·80 до 7·—; **ячмінь пашний** 7·— до 7·50; **ячмінь броварний** 8·— до 8·50; **ріпак** —·— до —·—; **льнянка** —·— до —·—; **горох до варення** 9·50 до 10·—; **вика** 0·— до 0·—; **бобик** 6·— до 6·20; **гречка** —·— до —·—; **кукурудза стара** —·— до —·—; **хміль за 56 кільо** —·— до —·—; **конюшина червона** 65·— до 75·—; **конюшина біла** 45·— до 55·—; **конюшина шведска** 65·— до 75·—; **тимотка** —·— до —·—.

Телеґрами.

Відень 9 жовтня. Мінїстри бар. Бек, Коритовский, Ауерсперґ, Форшт, Дершатта і референти фахові прибули тут нинї рано з Будапешту. Прибув також президент кабінету Векерле. О 10 годинї розпочали ся в мінїстерстві справ заграничних заповіджені конференциї мінїстерскі в справах державно-правних, що суть в звязи з угодою. О 3 годинї по полудне приймє Є. Вел. Цїсар дра Векерле на окремій авдиєнциї.

Риґа 9 жовтня. Вчера вечером виконано на поїзд особовий напад коло Дорпату. Узброєні розбишаки їхали в поїздї в послїднім ваґонї. Нараз почали розбишаки острілювати перед послїдний ваґон, в котрім їхав урядник банковий з великою сумою гроший. Жандарми зачали також стріляти. Двох подорожних і одного злочинця убито; урядник банковий, жандарм, якась женщина і кількох инших подорожних зранено. Поїзд поїхав дальше до Вальк. Розбишаки втекли, вискочивши з поїзду. Гроші уратовано.

Ґрац 9 жовтня. Кн. Альфред Ліхтенштайн помер вчера по полудни на своїм замку в Голленеґґ.

Тегеран 9 жовтня. Вість, що шах підписав конституцию, викликала у всїх кругах велику радість. Місто було вчера ілюміноване.

Сіттон 9 жовтня. Вчера по полудни висїв з поспішного поїзду Льозана-Міляно якийсь подорожний, котрий держав в руках бомбу і кликав, що знайшов бомбу у ваґонї III. кляси. В тій хвили бомба урвала єму руки а крім того зранила легко кондуктора. Сейчас розведено слїдство. Раненого подорожного переслухано в шпитали. Після иншої версиї добачив подорожний у возї під лавкою фляшку завинену в папір, з котрої курило ся. В хвили, коли він хотів єї піднести, настав вибух.

НАДІСЛАНЕ.

Як плекати і доглядати садовину

коли хоче ся мати з неї дохід.

Підручник для властителїв садів, селян, міщан і учителїв. З 21 рисунками в текстї.

Написав **Василь Породко.**

Цїна 50 сотиків.

Можна купити в книгарнях: Тов. ім. Шевченка Ставропигійскій і у автора в Коломиї ул. Коперника ч. 24.

Плуги до ораня, нової системи, випробовані і з порукою по 11 і 12 зр. (22 і 24 К).

Колїсницї до плугів, колеса цїлком зелїзні по 8 до 10 зр. (16 до 20 К).

Плуги цїлком зелїзні до садженя і підгортаня картофель, дуже добрі по 12 — 16 — 20 зр. (24 — 32 — 40 К).

виробляє

Іван Плейзя

в Турцї під Коломиєю.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

ВИНА УГОРСКІ червоні і білі, витравні і приемні в смаку, зовсїм (натуральні) природні, з р. 1906 34 лїт. 11·90, почтова бочівка $4^1/_2$ лїтр. зл. 1.75, з р. 1902 34 лїт. зл. 14.90, почт. $4^1/_2$ лїт. 2 зл., з р. 1895 34 лїт. 17 зл., почт. зл. 2.30, з р. 1887 34 лїт. зл. 23, почт. зл. 2.75, з р. 1879, вино курацийне, почт. бочівка зл. 4.90 все оплачене. — **МІД** патока чисто білий або жовтий, найлїпший столовий 5 кл. пушка зл. 3.50 оплачено поручає
L. Altneu Versecz 2 (УГРИ).

Інсерати
принимає
Аґенция дневників
Ст. Соколовского
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

БІЛЄТИ ІЗДИ
на всї зелїзницї
краєві і заграничні
продає
Аґенция зелїзниць держ. Ст. Соколовского,
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Головна
Аґенция дневників і оголошень
у Львові
Пасаж Гавсмана число 9.
приймає
пренумерату на всї дневники
краєві і заграничні
по цінах оригінальних.

Найдешевше можна купити лише
в Авкцийній Гали
Пасаж Миколяша
меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутериї, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).